

Agnès Martin-Lugand

Ta hudba, mi
stále zní
v hlavě

motto román

Ta hudba mi stále zní v hlavě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Agnes Martin-Lugand

Ta hudba mi stále zní v hlavě – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

motto

Agnès Martin-Lugand

Ta hudba, mi
stále zní
v hlavě

Praha 2018

Přeložila Šárka Belisová

*Guillaumovi, Simonu-Aderawovi
a Réminu-Tarikuovi, mému koutku ráje...*

*V duševním životě jednotlivce hraje
druhý člověk zcela pravidelně svou
úlohu jako vzor, jako objekt, jako
pomocník či jako protivník.*

Sigmund FREUD

True Sorry,

Ibrahim MAALOUF

Prolog

Přišel tam, aby si udělal představu o jejich práci. Aby zjistil, jestli té architektonické kanceláři, o které slýchal čím dál častěji, může svěřit kompletní obnovu zchátralé budovy, do níž nedávno investoval. Slova se od první chvíle ujal jediný z obou společníků, který seděl čelem proti němu. Ten druhý vedle něho, zcela v jeho stínu, působil dost nevýrazně. On sám měl obvykle raději lidi, kteří toho mnoho nenamluví a jdou přímo k věci, ale hovorový muž ho svou řečí fascinoval a vzbuzoval jeho obdiv. Měl vrozený smysl pro praktičnost a zároveň bystrého a kreativního ducha. Překypoval nápady, z nichž jedny byly rozumnější než druhé. Nebo ten dojem vyplýval spíš z jeho sebejistoty a nenucenosti? Možná i z jakési drzosti, nebo prosté arogance.

I když příliš nechápal proč, měl chuť přijít na to, co se skrývá za fasádou, oškrábat povrch, aby věděl, kde se to výjimečné charisma bere.

Po dvou hodinách jednání všichni tři muži vstali. Klidně by se zdržel déle, ale stiskl jim ruce a nezapomněl vzdorovat síle pohledu toho, který budil jeho zvědavost a jehož tajemství se mu nedařilo odhalit. Nebyli ve správném čase na tom správném místě. Muž mu věnoval důvěřivý, povzbudivý a sebejistý úsměv.

Vyšel ven s vědomím, že míč má na své straně hřiště, je potenciální klient a oni těmi, kdo nabízejí své služby. Vráť se k nim? To absolutně netušil. Ušel po chodníku asi deset metrů, v hlavě mu po té první schůzce vřelo. Ještě se mu nestalo, že by ho nějaké pracovní setkání tak rozhodilo. On byl tím, kdo je inicioval a vždy zůstával pánem situace, to se o něm ve světě obchodu vědělo. Ale tady ho vyvádělo z míry úplně všechno. Byl krásný májový večer, plný jasu, slunce ještě nezapadlo. Přesto kdyby ho při odchodu z té firmy vysadil padák přímo doprostřed mlhavého chladného večera na konci ledna, nepřekvapilo by ho to. Nic nebylo jako obvykle. Jeho pohled náhle jako magnet přitáhla bujará, rozjařená čtveřice, která se k němu blížila. Žena v červených šatech s velkými bílými puntíky, obklopená třemi dětmi, si při chůzi každou

chvíli poskočila a působila lehounce, jako by se sotva dotýkala země. Kolik měla rukou? Určitě víc než dvě, aby všechny děti mohla tak něžně držet blízko sebe. Ačkoli byl od nich ještě daleko, slyšel tenké hlásky dětí, které si něco prozpěvovaly. Napadlo ho, jestli se nedopatřením nepropadl do jakéhosi paralelního světa. Nevěděl, co si má myslet; muž, který mluvil na schůzce, a teď ta žena se svými dětmi v něm vyvolávali zmatek, budili v něm pocit, že přestává mít věci pod kontrolou. Rodinka ho minula, aniž mu, průhlednému muži v černém obleku a kravatě, věnovala sebenepatrnější pohled. Bylo to silnější než on, přešel na druhý chodník, obrátil se a vracel se zpátky. Musel je následovat. Chtěl se o nich dozvědět něco víc, uspokojit svoji zvědavost stůj co stůj. Frustrace, že o muži nemůže nic zjistit, ho neopouštěla. Aspoň se tedy dozví, kam má namířeno ta víla Zvonilka se svými dětmi! Dlouho je stopovat nemusel, žena strčila do dveří architektonické kanceláře. Děti se od ní oddělily a rozběhly se k tomu muži. Stále témuž. Popadl děvčátko, které mu skočilo do náruče, a s oběma chlapci si vyměnil láskyplné štouchance. Pak viděl, jak je muž pustil a nechal běžet ke svému zachmuřenému společníkovi. Nespouštěl výlohu z očí a ustoupil o pár kroků, aby se ještě o trochu víc ponořil do stínu, nechtěl si nechat nic ujít.

Vzápětí přišlo to, co už chvíli tušil. Muž vykročil k ženě, která se k němu, stále stejně étericky, také několika kroky přiblížila. Uchopil ji, lehce ji zvedl a zatočil se s ní. Nebránila se mu a se smíchem zvrátila hlavu dozadu. Postavil ji na zem, políbil a nosem se dotkl jejího nosu. Pozorovatel setrval v úkrytu a rozhlédl se na všechny strany. Hlavně aby ho někdo neviděl. Pohled skrz výlohu dodával této scéně, jíž na ústupu přihlížel, snový rozměr. Nemohl se ubránit, aby stále znovu a znovu necíhal na úsměvy, smích, proplétající se a lehce se dotýkající ruce, pohledy zračící příslib příjemného večera. Žena šla políbit na obě tváře i onoho zasmušilce, který dal k lepšímu úsměv. Byli si tedy blízcí. Že by příbuzní? Ten dojem v něm ještě zesílil, když viděl, jak děti běhají všude jako doma a šplhají na pracovní sedačky obou společníků. Muž uvolnil místo na velkém stole, u něž ho předtím přijal. Jako mávnutím kouzelného proutku se vmžiku objevily talíře, skleničky, lahev sodovky a lahev vína. Ze svého pozorovacího místa se uchechtl. Řekl si, že měl tu schůzku natahovat. Mohl tak ukojit svoji nenasytnou zvědavost. Tím hůř pro něj. Tím hůř pro tentokrát. Vrhł poslední pohled na architekta a ženu v červených, bíle puntíkových šatech, opustil úkryt a s lítostí se vydal na zpáteční cestu vstříc každodenní realitě.

~ 1 ~

Jako vždycky, když jsme večereli v kanceláři, byly děti jako puštěné ze řetězu. Yanis se vůbec nesnažil je zklidnit, právě naopak. Zatímco jsem rádlem krájela pizzy, kličkoval po prostorné kanceláři s Violette, naší nejmladší čtyřletou ratolestí, na ramenou. Její starší sourozenci Joachim a Ernest se honili mezi pracovními stoly a napodobovali zvuk laserových šavlí.

Seděla jsem u hlavního schůzovního stolu, který během těch večerů sloužil jako jídelní stůl, a poočku sledovala bratra Luca, udolaného vším tím rámušem, a současně pobaveného děním kolem sebe. Sice mu to lezlo na nervy, ale zároveň si to nehodlal odepřít. Dokud to nepřesáhlo určitou mez.

„Véro, prosím tě, řekni jim, ať se jdou posadit...“

Se smíchem jsem se k nim otočila.

„Jde se jíst! Hráť si budete potom.“

Yanis se na mě podíval a tvář mu ozářil úsměv od ucha k uchu. Tiše, jen na půl úst, jsem ho upozornila: „Luca z toho klepne!“

„No tak, vy příšery,“ odpověděl můj muž. „Strej-dovi z vás tečou nervy.“

Byl nenapravitelný.

„Yanisi, nech si to,“ napomenul ho můj bratr. „Když o mně takhle mluvíš, vypadám jak pitomec.“

Teď se i Yanis, hrdý na svoji intervenci, posadil s Violette na klíně na stoličku vedle mě. Joachim a Ernest usedli po boku Luca a ten se chystal je obsluhovat. Od toho okamžiku už nebylo slyšet vlastního slova. Jeden mluvil přes druhého, děti s plnými ústy otci vyprávěly, jak bylo ve škole, Luc marně žádal o trochu ticha a Yanis pozorně naslouchal našemu potomstvu a zároveň se mnou probíral svůj momentální nápad vzít letos v létě děti pod stan. Ještě nikdy jsme to neudělali, třebaže o cíli našich cest jsme se vždycky rozhodovali na poslední chvíli – což na mě příliš nesedělo, protože jsem už asi patnáct let pracovala v cestovní kanceláři. Oba jsme rádi vyráželi nazdařbůh, bez konkrétního plánu. Na druhou stranu jsem pro něj měla – u příležitosti jeho čtyřicátin a desetiletého výročí naší svatby – překvapení připravené na následující

rok. Už dlouho jsem každý měsíc svědomitě střádala, abych mu mohla věnovat třítydenní rodinný výlet na druhý konec světa. Od té doby, co se nám narodily děti, jsme se spokojovali s Evropou. Vydávali jsme se na cestu a nebáli se s našimi třemi caparty polykat kilometry.

„Co bys řekla tomu, že bychom spali ve stanu?“ navrhl mi a zatvářil se šelmovsky.

„A co takhle zašít ty vtipálky do druhého?“

„Víte co, ušetřete mě svých plánů,“ přerušil nás Luc. „Když už ne kvůli mně, tak si ty narážky odpusťte aspoň před dětmi!“

„Ty jsi ale bručoun!“ opáčila jsem se smíchem.

Luc obrátil oči v sloup. Yanis posadil Violette na její místo a stoupl si za mě. Uchopil mě rukama kolem pasu, bradu si položil na moje rameno a nezapomněl mi na kůži vtisknout políbek.

„Přece se před našimi dětmi nebudeme stydět za to, že se máme rádi!“ prohlásil jeho směrem...

Můj bratr si povzdechl a usmál se.

„Co mě to napadlo, že jsem vás seznámil! Kdybych jenom tušil... tak bych se na to vykašlal.“

„Vždyť víš, že se tomu nešlo vyhnout! Navíc by ses bez nás unudil k smrti,“ vmetla jsem mu do tváře.

Luc se rozesmál. To byl tak vzácný jev, že bylo třeba mu věnovat pozornost.

Když se tehdy Luc konečně rozhodl představit mi svého nového nejlepšího kamaráda, ve kterém viděl společníka svých snů, právě jsem oslavila pětadvacetiny. Nakonec jsem mu nedala na výběr, protože bylo jasné, že sám se k tomu nemá. V té době jsem o Yanisovi slyšela, kdykoli se bratr objevil. Poprvé se spolu setkali na jedné stavbě, na které Luc působil jako architekt. Yanis tam hrál roli kutila a experta „na práce všeho druhu“, fungoval na všech postech a bratra ten bezstarostný nadšenec a samouk s šikovnými rukama neustále ohromoval. I když byli každý úplně jiný, táhli za jeden provaz. Velkou měrou k tomu přispělo i několik večerů strávených cestou ze stavby, když se spolu stavili na pivo. Pokud jde o mě, já jsem v tom věku myslela na všechno, jen ne na vdavky. Už dva roky jsem tehdy dělala pro jednu cestovní kancelář a testovala pro ni nabízené pobyty. Tu práci jsem milovala, a když jsem se zrovna nenacházela na druhém konci světa a neověřovala pohodlí matrací v hotelech, spouštěla jsem se při navštěvách barů ve společnosti Charlotte, mistryně v oboru a mé přísluhovačky. Ve srovnání se životem, co jsem vedla, představovala existence mého bratra vedle psychicky rigidní manželky a ve dvaatřiceti letech už otce dvojčat vrchol hrůzy. Skutečnost, že se mnou mluvil o zábavném chlápku, s nímž trávil

všechn svůj čas a snoval plány, ve mně vzbudila zvědavost. Vzala jsem s sebou Charlotte a navrhla Lucovi, aby kamaráda pozval a společně s námi zašli na skleničku. Vyhověl mi. Tuhle malou společnost jsem sezvala do baru v ulici Oberkampf. Luc se dostavil a Charlotte, která ho děsila od jejich prvního setkání, sotva pozdravil, rozvalil se na židli, objednal si velké pivo a upřel na mě zvláštní, zkoumavý a zároveň útrpný pohled, který jsem naprosto nechápala. Moje nejlepší kamarádka si najednou začala pohvizdovat způsobem, v němž bylo cosi vulgárního a ke kterému se obvykle uchýlovala v okamžiku, kdy vyrážela na lov. „Tohle zavání průšvihem,“ zamumlal bratr a stiskl ruku chlápku, který přicházel k našemu stolu. Měla jsem před sebou pověstného Yanise, špinavého jako čuně, v děravých džínách a tričku zamazaném od barvy. Přivítal se s námi polibkem na tvář a usedl naproti mně. Následující čtvrt hodinu jsem si ho v jednom kuse prohlížela ze všech stran, všímala si jeho modrých očí, matné pleti člověka, který často pracuje venku, špatně ostříhaných vlasů, družného smíchu a hluboké laskavosti, jež vyzařovala z každého jeho slova, i jeho zničených a zdaleka ne nejčistších rukou. Poté jsem se setkala s jeho pohledem a usmála se na něho. Pak jsme se dívali jeden na druhého. Když mi o něco později Char-

lotte navrhla, abychom změnily podnik a daly si pořádně do nosu, odmítla jsem.

„Už to tak vypadá, že jsem přišla o kamarádku z mokré čtvrti,“ pošeptala mi do ucha a pokračovala: „Hlavně nebuď rozumná.“ Když nás opouštěla, hlasitě dodala: „Nashle příště, drahouškové!“ Po několik dlouhých minut jsem se nezmohla na slovo. Připadala jsem si úplně ztracená, a přitom jsem cítila důvěru v budoucnost. Poslouchala jsem Yanise a Luca, jak se baví o práci, a nesnažila se chápat smysl jejich slov. Yanis ke mně pravidelně otáčel tvář, aniž přerušoval hovor s bratrem, který jeho drobnou lest stěží přehlédl. Najednou si Luc vzpomněl na svoji ženu, která byla sama s dvojčaty, a nechal nás tam samotné. Konečně jsme se ocitli tváří v tvář. Dali jsme se spolu do řeči, vyprávěli si o sobě a už se nezastavili. Obsluha baru nakonec musela na terase zhasnout světla, aby nás vypudila. Kus noci jsme prochodili po Paříži. Vešli jsme do malého nočního podniku, jen abychom zjistili, jestli se dokážeme sladit při tanci na rockovou hudbu, a okamžitá harmonie způsobila, že jsme pokračovali ještě dvěma dalšími tanci v latinsko-americkém rytmu. Když jsme kolem šesté ranní došli na bulvár Saint-Michel a vstoupili do velké kavárny naproti Notre-Dame, kde právě otvírali, objednali jsme si kompletní snídani, kávu, pome-

rančový džus a chléb s máslem a džemem, který si vzápětí Yanis s rozkoší namáčel do hrnku. Pak jsme nastoupili do metra. Navzdory volným místům v prázdné vlakové soupravě jsme zůstali stát, zavěšeni za centrální tyč, a nespouštěli ze sebe oči. Yanis přestupoval na Châteletu, takže nám zbývalo málo času.

„Do kolika dneska pracuješ?“ zeptal se mě.

„Do šesti. Ty..“

„Vyzvednu tě. A slibuju, že se dám do pucu.“

Vybuchla jsem smíchy. Metro zpomalilo. Upřel pohled do mých očí.

„Véro... Jako by mi v hlavě zněla hudba.“

„Mně taky..“

Vlak zastavil a on mě políbil. To, co mi znělo v hlavě, už nebyla obyčejná hudba. Byl to filharmonický koncert. Ozval se zvukový signál a dveře se zavřely. Yanis taktak stihl vyskočit ze soupravy. Dívala jsem se za ním, jak mizí na nástupišti, aniž změnil směr. V tu chvíli jsem věděla, že mé plány do budoucna právě nabraly nezvratně jiný kurs. Bude tam jenom on. To, co následovalo, mi dalo za pravdu.

Do přítomnosti mě vrátil zvláštní skřípot prstýnku na okenním skle. Charlotte nebyla schopná dorazit diskrétně a včas. Nikdy si nedokázala odpustit

příchody na způsob divy. Její vzhled, připomínající Monicu Bellucciovou, ji podporoval v pěstování vlastního mýtu. Yanis jí šel otevřít. Nastrčila mu tvář, aby ji přivítal polibkem, a pak zaujala pózu filmové star:

„Dobrý večer, drahouskové,“ zavrňela hřejivým hlasem.

Děti se k ní rozběhly. Pohybem ruky je zastavila a zahájila inspekci. S jejich stavem musela být spokojená, neboť z výše platform svých bot ladně pokrčila kolena a snížila se na jejich úroveň.

„Pro jednu vaši rodiče mysleli na to, abyste byli umytí. A teď pusu,“ nařídila a na tvář si položila prst s nehtem natřeným krvavě rudým lakem.

Když usoudila, že si vybrala nezbytnou dávku citu, nešetrně je poslala pryč. Nikoho to nezarazilo, Yanise ani mě a děti ještě míň. Naši Charlotte jsme znali. Problém potenciálního mateřství vyřešila radikálně, nechala si podvázat vejcovody. Věděla, že o *ratolesti* se postarat nedokáže, „mateřský cit mi jaksi nebyl dán,“ tvrdívala. Přitom jsem ji občas přistihla, jak má při pohledu na ty naše v očích smutek. Krátce nato nás obvykle požádala, abychom jí je půjčili na několik hodin nebo na víkend. Vykročila k nám kočičí chůzí.

„Ahoj, kobyľko,“ pozdravila mě.

„Jak se máš, pardálice?“

„Osvobozeně, Thierryho jsem pustila k vodě.“

„Toho neznám.“

„Příliš nudný patron, než aby sis ho pamatovala.“

A hlasitě se rozesmála. Luc na druhé straně stolu si zhluboka povzdychl.

„Stařík s tím má problém?“ podívala se na něj Charlotte a zamířila k němu.

Sice už v Lucovi nebudila děs a hrůzu, dál ho však nepřestávala dráždit, čehož s potměšilou radostí využívala. Yanis mezitím znovu zaujal místo za mnou a snažil se potlačit smích. Místo aby Charlotte mého bratra normálně pozdravila, štípla ho do tváře.

„Ty jsi opravdu nesnesitelná,“ neodpustil si poznámku a koutkem úst se usmál.

„Právě takovou mě máš rád, poklade!“

Odtáhl se a nalil jí skleničku.

„Díky, žes mi nalil čistého vína!“

Ve chvíli, kdy se chystal poslat ji k čertu, mu zazvonil telefon. Podle jeho výrazu jsem poznala, že mu volá bývalka. Poodešel stranou. Yanis ho sledoval starostlivým pohledem.

„Copak mu asi dneska chce, co myslíš? Dělat dusno ohledně alimentů, nebo zase dvojčata vyvedla nějakou kravinu?“

Yanis mě místo odpovědi k sobě přivinul.

„To netuším, jenže dneska ho otravuje už od rána... Přijde mi až zrudný, jak se lidi můžou takhle rozdírat, potom co se milovali a měli spolu děti.“

„Mezi nimi to nikdy nebyla šílená láska,“ vložila se do toho Charlotte.

„To ale přece není důvod,“ opáčila jsem. „Takhle to trvá už roky...“

„Vy dva jste strašní. Každý nemá takové štěstí jako vy. Přes krize se přenášíte docela bez následků.“

„To jo, dokážeme se spolu bavit, mluvit o věcech. Nemysli si ale, že je to vždycky pohoda, i my máme svoje problémy jako ostatní,“ durdila jsem se.

„Počkej, to abych si dělal starost, nebo ne?“ šepetem si přisadil Yanis.

Se smíchem jsem se k němu otočila.

„Charlotte, vykašli se na to!“ přerušil nás Luc, když se k nám vracel. „Jsou nestydatě šťastní a ani jim to nedochází. Možná je to tak lepší...“

Natáhl si sako a popadl svoji nepostradatelnou koženou aktovku.

„Tak já jdu.“

Odtrhla jsem se od manžela, vyskočila ze stoličky a přistoupila k bratrovi.

„Copak se děje?“

„Musím se jít podívat na děti. Zdá se, že kvůli mně se v týdně, kdy je nemám, ulívají ze školy!“

Tvářil se opravdu rozmrzele.

„Až je budeš mít, vezmeš je k nám na večeři a já si s nimi zkusím promluvit.“

„To bude fajn...“

Měla jsem sto chutí bratra obejmout, ale neudělala jsem to. Panovalo mezi námi něco jako nepřekonatelný stud, už od doby, kdy jsme byli malí. Vliv na to mělo nejspíš těch sedm let, co nás od sebe dělilo. Jen jedenkrát se stalo, že jsme si dali víc než sourozeneckou pusu. To bylo o mém svatebním dni. Po každém z mých tří porodů cítil bratr takový ostych, že ani nepřekročil práh porodnice. Neměla jsem mu to za zlé, byl už takový, tak trochu suchar, tak trochu jako by byl ten nejstydlivější a nejuzavřenější chlapík na světě. Uvést ho do pohody se občas povedlo jenom mému manželovi. Teď pokynul rukou Charlotte. „Tak zítra,“ řekl Yanisovi a odešel s ohnutým hřbetem, ani se neotočil. Violette usnula na pohovce. Chlapci měli nosy přilepené k herním konzolám. Za necelých deset minut bylo všechno sklizeno a skoro čisté. Bratr nebude muset začínat pracovní den tím, že by před Yanisem hudral.

„Je mi to líto,“ řekla jsem Charlotte. „Nic jsi z toho neměla.“

„Žádný strachy. Běžte uložit caparty. Uvidíme se zítra na oběd?“

„Že se ptáš!“

At' přšelo, sněžilo, nebo foukal vítr, dokonce i s horečkou jsme, Charlotte a já, vždycky v úterý obědvaly spolu. Daly jsme si svoji sklenku bílého a tlachaly o chlapech, zlomených nehtech a o dni, kdy konečně začneme chodit cvičit. Ode dne, kdy prohlásila, že jsem její kobyłka, se z toho rychle stal zvyk. Začátek našeho přátelství se datoval od cesty, kterou jsem pro ni zorganizovala. Než se Charlotte stala mou kamarádkou, byla klientkou cestovní kanceláře, příšernou klientkou, která každé dvě minuty měnila rozhodnutí. Abych učinila přítrž jejímu váhání, slíbila jsem jí, že jí vyberu cestu snů plnou překvapení. Byla víc než spokojená. Den po návratu – bylo to v úterý – překročila práh cestovky a pozvala mě na oběd.

Než odešla, všechny nás stiskla v objetí, div nás nerozmačkala, dala nám pusy a zmizela.

„Čau, čau, drahouškové,“ zavolala a práskla za sebou dveřmi.

Yanis vzal Violette do náruče a já jsem chlapcům pomohla vstát od stolu. Došli jsme k autu zaparkovanému ve vedlejší ulici. Dcerku jsme připoutali do sedačky, Yanis vyndal zpoza stěrače pokutový bloček a usedl za volant. Natáhl ruku nad mýma nohama, otevřel skříňku na rukavice a lístek tam hodil mezi spoustu dalších. Než otočil klíčkem v zapalování, něžně mě políbil.

„Byl to zvláštní večer,“ poznamenala jsem.

„Za to může Luc, momentálně je k posrání.“

Nastartoval motor a ten vydal tak hrozný zvuk, že sebou jeden chodec úlekem trhnul. Brzy se s naším starým kombíkem s trapně vysokým počtem najetých kilometrů budeme muset rozloučit.

„Za to můžou děti a ta jedubaba,“ povzdechla jsem si.

„Kdyby jenom to. V práci už to s ním vážně není k vydržení.“

„Děje se ještě něco?“

„Pořád jedno a totéž... Samé prkotiny, čím dál víc to mezi námi skřípe. Teda... já ho znám. Nedělej si starost, to zase přejde,“ uzavřel s úsměvem.

O dvacet minut později se nás všech pět tísnilo v malém výtahu v našem domě, který nás vezl do šestého patra. Čtyřletá Violette ani neotevřela oči, spala s otevřenými ústy a slintala otci na rameno. Joachim a Ernest samou únavou vrávorali a věšeli se mi na ruce. Yanis otevřel dveře; sotva vstoupil dovnitř, zakopl o elektrický vláček, který se povaloval uprostřed obývací místnosti. Tam, kde by se ostatní rozčilili, on neopomněl synkům poblahopřát k důmyslnosti jejich železniční dopravy.

„Klobouk dolů, kluci! Zítra přijdu z práce dřív a budeme si hrát!“

Čištění zubů jsme vynechali. Yanis odložil Violette do postýlky. Když jsem ji svlékala a dávala jí pyžamo, ani se nepohnula. Pak jsem se šla podívat na kluky, kteří se spokojili s tím, že si stáhli džíny a trička, a ve slípech vklouzli pod deku. U obou pokojů jsem zavřela dveře a šla do obýváku za Yanisem, který už se vyzul. Jakmile přišel domů, vždycky shodil z nohou boty i ponožky. Teď seděl na zemi v tureckém sedu a blokoval cestu vláčku. Obešla jsem ho zezadu, naklonila se nad ním a pověsila se mu na krk. Uchopil mě paží a přitáhl si mě na klín. Pak se znovu soustředil na koleje. Já jsem přešla očima všudypřítomný nepořádek, připomínající stav po zemětřesení. Už dávno jsem pochopila, že nemá smysl spoléhat na krabice na hračky – ty jsou k ničemu – a že se nikdy nevrátím do čistého, uklizeného bytu, ve kterém člověka nic nevyvede z míry. Yanis byl schopen mrknutím oka vytvořit v obýváku zábavní park.

„Chystáš se nás s tím co nejdřív vyhodit?“ zajímal se.

„To je docela pravděpodobné! Začíná mi to přerůstat přes hlavu.“

Zasmál se. Občas mi to lezlo na mozek, to jsem pak všechny čtyři posadila do auta a požádala je, aby na den zmizeli. Pustila jsem se do gruntování a výsledkem byl opravdový jarní úklid. Povolení

k návratu dostali teprve tehdy, když jsem si na půl hodiny mohla sednout na pohovku a užívat si příjemného pocitu z čistoty a uklizené domácnosti. Všechnen pořádek však mohl ohrozit pouhý Yanisův návrat domů. Při pohledu na uvolněný prostor vždycky hýřil nápady, pokud jde o úpravy a změny. I když to nebylo nutné, klidně by se pustil do přestavby bytu.

Bydleli jsme v posledním patře. Náš byt vznikl spojením čtyř pokojíků pro služku. Něco takového se v té době dělávalo jen vzácně. Získali jsme je za hubičku, a přesto nám to spolkló všechny úspory a znamenalo to pro nás zadlužení na dalších pětadvacet let. Yanis si samozřejmě všechno udělal sám a náš domov vypadal úchvatně. Ano, měl zlaté ručičky a odvahy, že by ji mohl prodávat. A nechyběla mu ani potřebná špetka bláznovství. Ničeho se nebál a dařilo se mu všechno, na co sáhl. Měli jsme dva pokoje, jeden pro chlapce – Violette v té době ještě nebyla –, jeden pro nás a k tomu velkou obývací místnost s otevřenou kuchyní. Dokonce se nebál ani zbourat zdi. Podařilo se mu taky sehnat povolení nebo spíš protekci (raději jsem nechtěla vědět jak) za účelem zvětšení oken, a tak jsme získali všudypřítomné světlo, a to i tehdy, když bylo zimní pařížské nebe celé dny bezútešně šedé. Byli

jsme šťastní, jinak to ani nešlo, a uvědomovali si, jakou máme kliku, že žijeme v místě jako tohle. Akorát během jednoho večírku, kdy jsme popíjeli ti'punch, jsem měla tu smůlu nebo štěstí – podle toho, jak se to vezme –, že jsem si všimla něčeho podivného. V obývací místnosti jsme naboso tančili horečnou salsu. Vzhledem k naší těsné blízkosti a vládnoucímu horku jsme museli přejít na jiný tanec. Yanis mi nakonec stáhl top a podprsenku, odhodil je stranou a položil mě na pohovku. Když měl tvář mezi mými prsy, můj alkoholem zastřený pohled se upřel na jeden detail.

„Co je to tam na stropě?“ vyslovila jsem s námahou po slastném vzdechu.

„Tomu se říká suspenze,“ odpověděl mi se smíchem. „Copak? Tobě se nelíbí, co ti dělám?“

V tu chvíli mi zvedl sukni a hladil mi stehna.

„Ale jo...“ vzdychla jsem znovu. „Jenom jsem tě chtěla upozornit, že ve stropě je díra.“

Yanise to pobavilo a podíval se nad hlavu. Okamžitě vyskočil z pohovky, stoupl si na židli a s roze-pnutými džíny si prohlížel strop. A mně vzápětí došlo, že mě tam nechá s bušícím srdcem polonahou a úplně frustrovanou. Nakonec jsem si za to mohla sama. Šla jsem si lehnout a ještě slyšela jeho výkřiky a vzrušený smích, když se přehraboval ve skřínce s náradím. Já i děti jsme si zvykly spát,

i když byl kolem nás hluk. Druhý den ráno po probuzení jsem zjistila, že obývací je zakrytý plachtami a drobnou spáru ze včerejška nahradila zející díra velikosti člověka. Yanis se tou dobou nacházel v podkroví. Měla jsem v náruči sotva ročního Ernesta a Joachim se držel nohavice mého pyžama. Všichni tři jsme se ocitli uprostřed sutě z demolice a Yanis, samý úsměv, s hlavou v díře nad námi, na mě rozjařeně zahalekal:

„Lásko, co bys řekla pokoji s výhledem na nebe?“

„Ale Yanisi, co má ten binec znamenat?“

„Jen se pojd' mrknout! Bude to geniální! Zvětšujeme si byt gratis! Byl to falešný strop.“

„Zbláznil ses? Tohle přece nemůžeme dělat!“

„Ale jo, nějak to narafičím, jsem od fochu, důvěřuj mi.“

„Pokoj už přece máme!“

„Myslel jsem, že chceš ještě třetí.“

Yanis skutečně sám vlastníma rukama zbudoval náš pokoj a koupelnu. Bylo to na hranici zákona. A tak tam z obezřetnosti nainstaloval zatažitelný žebřík, kterým přístup do našeho hnízda zamaskoval. Jelikož platil za hodného souseda, který každému prokazuje službu a zdarma v domě obstarává všechny práce, spoluvlastníci nad naší rozpínavostí přivřeli oko. Jediný, pro koho to byla hořká pilulka,

kterou musel strávit, byl Luc. Rovněžšího chlapa než on by člověk pohledal.

„Půjdeme si lehnout,“ řekl mi Yanis a políbil mě pod ucho. „Vidím, jak hypnotizuješ schody. To mě inspiruje.“

„K dalším pracím?“ prohodila jsem žertem a zvedla se.

Naznačila jsem dva tři taneční kroky směrem ke schodům. Yanis mě s neodolatelným úsměvem hltal očima a taky vstal a přiblížil se ke mně.

„Měl jsem na mysli spíš něco jiného.“

„Aha...“

Rukama jsem si nadzvedla vlasy a pak jsem vystoupila po prvních schůdcích a dál se vlnila v bocích.

„Měl bych ti zakázat chodit ven v těchhle šatech.“

„To ne, ty já zbožňuju!“

Vešli jsme do našeho pokoje. Yanis mě převrátil na postel.

„To je provokování ke spáchání zločinu.“

„A proč myslíš, že jsem si je vzala?“

Vítězoslavně jsem si ho k sobě přitáhla. Věděla jsem, jak na něj mé červené šaty s velkými bílými puntíky působí.

~ 2 ~

Ten den jsme měli bohudík konečně za sebou. Chod cestovní agentury jsme zajišťovaly ve dvou, jen občas – jako například dneska – se dostavil velký šéf a strávil s námi den, aby se ujistil, že v práci jenom nežvaníme a nepilujeme si nehty, ale děláme tam i něco jiného. Náš obchod přesto šlapal, polo-oficiálně jsem za něj odpovědnost už léta nesla já, a i kdyby šly kvůli krizi naše zájezdy na odbyt o něco hůř, za náš obrat ani spokojenost našich klientů jsme se nemusely stydět. Skutečným problémem v té době byl čas, kdy jsem odcházela z práce. Běžně krám zavírala kolegyně Lucille a zároveň mě kryla; já jsem se pakovala čtvrt hodiny před zavřením, abych do metra nemusela běžet a včas stihla vyzvednout děti.

~ ~ ~

Když jsem celá splavená dorazila před dveře školy, zjistila jsem, že Joachim, Ernest a Violette už jsou poslední a čekají mě na chodbě. Tohle se nestávalo skoro nikdy a nebylo to tedy žádné drama, ale nemohla jsem to snést, připadala jsem si jako krkavčí matka. Joachim jako nejstarší, a tedy odpovědný bratr držel sestřičku za ruku, zatímco Ernest vymýšlel nejrůznější lotroviny. Má dcerka mě uviděla jako první.

„Mami!“

To bylo znamení k odchodu, všichni se ke mně vrhli, včetně toho osmiletého. Jenže v jeho případě to nebylo kvůli pomazlení:

„Kde jsi byla?“

„No tak, Jojo, z toho se nestřílí.“

„Málem jsi přišla pozdě!“

„Málem, právě jsi to řekl.“

Strýček jako vyšitý!

„Pojďme domů, vy moji divoši.“

Měla jsem v plánu nakoupit si v obchodním centru, ale při pohledu na davy u pokladen jsem si to rozmyslela. Nedá se svítit, dneska se budou dojídat zbytky. Po návratu domů u nás začala velká show. Violette a Ernestovi jsem dovolila, aby se dívali na nějaký animovaný film, což mezi nimi pochopitelně vyvolalo hádku, jestli se pustí *Ledové království* nebo *Hromoví ptáci*. Navzdory vytrhaným vlasům

a řevu jsem v klidu zkontrolovala úkoly Joachimovi, který byl na mě stále ještě naštvaný. Pak, když před televizí dál hrozilo, že každou chvíli vypukne třetí světová, jsem v dětském pokoji musela připravit půdu pro smír a v koupelně jsem zjistila, že není vyprané prádlo. Ráno před odchodem do práce jsem zapomněla zapnout pračku. Tenhle problém jsem vyřešila a navázala sprchováním dětí.

Ve tři čtvrtě na osm už jsem měla všeho dost a čekala jen na to, až uložím děti, abych je neslyšela vřískat a mohla se svalit na pohovku. Přitom mi ještě zbývalo poradit si s večeří. Otevřela jsem ledničku a zmocnila se mě malomyslnost. Zbytků jsem měla habaděj. Astronomické množství malých dóz na potraviny, ale obsah žádné z nich nevydal na vyvážené jídlo alespoň pro jednu osobu. Vtom se ozval můj telefon: Yanis.

„Jak je?“ zeptala jsem se ho. „Za jak dlouho přijdeš domů? Tenhle večer je to hotové peklo.“

„No... budu tam asi tak za půl hodky.“

„A co si dáš k večeří?“

Kéž by mi navrhl, abychom zašli k Čínanům...

„Spoléhám na to, že tě něco napadne,“ odpověděl k mému největšímu zoufalství. „Totiž... budeme mít hosta.“

„Luca?“

„Ne, jednoho klienta.“

„To si ze mě střílíš?“ zaječela jsem. „Nepřipadá v úvahu, aby k nám dneska večer přišel někdo cizí, natož klient! Nemám tady nic, je tu binec a děti řádí jako černá ruka...“

Odmlčela jsem se, Yanis už mě neposlouchal, slyšela jsem, jak se s někým baví: „Žádný problém, kdepak, moje žena dělá zázraky, vážně.“

„Yanisi!“ zvolala jsem. „S kým to tam mluvíš?“

„Ale s Tristanem, to je náš klient.“

„Čím dál líp. Jestli jsem nad počet, tak mi to pověz, a já zavěším.“

„Ale vůbec ne, hlavně nezavěšuj,“ zaškemral.

„Yanisi, prosím tě, že je to vtip? Vid', že k nám nikoho nepřivedeš?“

„Právě jsem mu řekl, že umíš dělat zázraky. Tristan je v pohodě. Za chvíli jsme tam...“

Několik vteřin jsem ochromeně zírala na svůj mobil. Na zem mě vrátil Ernest.

„Mami, co budeme jíst?“

Ten kluk je žaludek na nožičkách.

Musela jsem sebou hodit, zapomenout na svoje obvyklé nároky a připravit na večeři něco aspoň požitelného.

„Kaši, šunku... pod podmínkou, že budete od teď sekat dobrotu. Tatínek k nám pozval nějakého pána.“

„O. K., mami!“

Takhle jsem měla záruku, že budu mít klid, než vylovím z hloubi polic všechno, co se tam povaluje, a budu přitom přemýšlet o kulinárním zázraku, který ode mě Yanis očekává. Podobně se už dlouho nevyznamenal.

Za čtyřicet minut, zrovna když jsem propadala zoufalství u pracovní desky kuchyňské linky, jsem slyšela, jak se otvírají dveře. Kromě misky s buráky a několika oliv k aperitivu jsem stále ještě nevymyslela, co dám na talíř. Na druhou stranu děti vypadaly jako andílci, všechny tři seděly na pohovce, umyté, s vyčištěnými zuby, chybělo málo a udělala jsem jim na straně pěšinku. Klid netrval dlouho, protože jakmile se objevil jejich otec, okamžitě vyskočily. I já jsem k němu vykročila. Yanis s Violette v náručí mi vtiskl na rty polibek. Vraždila jsem ho pohledem, a on mi na to odpovídal širokým úsměvem. Pak se otočil k našemu hostu, jehož jsem si doopravdy všimla až v té chvíli. Byl to velmi štíhlý, vysoký brunet, docela bledý, s černýma hlubokýma očima a tváří asi pětáctyřicetiletého premianta třídy. Na sobě měl kalhoty od černého obleku, odhodil sako a rukávy bleděmodré košile si vyhrnul na předloktí.

„Pojď dál, Tristane! Ať ti můžu představit svoji ženu Věru.“

Udělal několik kroků.

„Dobrý večer, Véro. Tohle je na omluvu, že jsem se k vám tak živelně vnutil,“ řekl a podával mi velkou kytici.

„Mockrát děkuju, Tristane. To jste nemusel.“

Mé díky smetl úsměvem a otočil se k dětem.

„A tady to je pro vás!“ zamával jim pod nosem pytlíkem bonbonů. „Záleží na mamince, jestli vám dovolí vzít si, nebo ne.“

Viděla jsem, jak se na mě upírají tři páry očí.

„Ale jo,“ podvolila jsem se raději, abych se před cizím člověkem vyhnula scéně. „Děti, pojdte se mnou. Yanisi, tebe nechám nalít našemu hostu skleničku.“

Moje stádo mě následovalo až do kuchyně, kde dostalo bonbony a vzápětí zmizelo. Já jsem se s ušima a očima nastraženýma směrem k obýváku, aby mi nic neuniklo, postarala o květiny. Z Tristana navzdory jeho přísnému vzhledu vyzařovala nenucenost. Když jsem pozorovala, jak se pohybuje po místnosti, měla jsem skoro pocit, jako by ta místa znal. Nemělo to nic společného s někým, kdo by přišel poprvé k cizím lidem a byl trochu neohrabaný. I když se tvářil, jako by s námi neměl nic společného, se zarážející přirozeností splýval s kulisami. Poslouchal Yanise, když mluvil, a nabízenou sklenku červeného vína přijal příkývnutím.

Yanis si domů obvykle nevodil klienty v pravém slova smyslu. Hosty, co se u nás nenadále objevili, bývali většinou řemeslníci, s nimiž si padl do oka na některé stavbě, kterou dozoroval. Při takových příležitostech jsem se neostýchala a bez okolků jim nabídla jídlo, přičemž květiny většinou nahradila dobrá lahev, což mi dokonale vyhovovalo. S tímhle chlápkem jisté, dost nedefinovatelné elegance, to bylo něco úplně jiného. Pokud ho ovšem Yanis přivedl domů, mohlo to znamenat jediné – byl pro něj hodně důležitý. Budu to muset brát v potaz. Přišla jsem za nimi, vyzbrojená miskou buráků a oliv, a posadila se na pohovku, Yanis mi nalil sklenku vína, pustil album *Buena Vista Social Club* a pak se usadil po mém boku. Tristan seděl proti nám v naší staré klubovce.

„Ještě jednou vám děkuju za přijetí. Přepadnout někoho takhle znenadání, to je něco, co se nedělá, a já to dobře vím. Yanis naléhal... doufám, že vám to nepůsobí problém, Véro.“

Byla jsem příliš nedůvěřivá, nemělo cenu dělat si s tím hlavu, nezdálo se, že by to řešil, ani že by od toho večera očekával víc, než že si pohovoří s Yanisem. Dopadne to dobře. Trochu jsem se uvolnila a usmála se na něho.

„To je v pořádku, říkála jsem vám to. A pak, od manžela mě jen tak něco nepřekvapí...“

„Tristane, jistě mi dáš za pravdu, že příjemnější je pokračovat v jednání o tvých záměrech tady než se zadnicí přišroubovanou ke stoličce v kanceláři.“

Tohle jsem u Yanise vždy obdivovala, s každým byl zadobře a choval se přirozeně. Jeho host se té poznámce zasmál, neměla jsem dojem, že by ho pohoršila.

„Proč jsi nenavrhl taky Lucovi, aby přišel? To je můj bratr,“ dodala jsem kvůli Tristanovi.

„Yanis mi to řekl. Ostatně před nedávnem jsem se s ním seznámil. Je to okouzující člověk.“

Okouzující? Tak to se musí před svými klienty hodně snažit...

„Tvůj brácha byl celý den na stavbě,“ pokračoval Yanis. „Dneska jsme spolu vůbec nemluvili.“

„To je škoda, že jsem ho neviděl,“ přerušil nás Tristan.

„Na stavbu zajdeme v příštím týdnu, postarám se o to, spolehni se,“ ujistil hosta Yanis s širokým úsměvem na rtech.

V tu chvíli přišla Violette s palcem v puse a plyšákem v rukou. Loudavě ke mně přistoupila, vylezla mi na klín a svinula se mi do náruče.

„Jsi unavená?“

Přikývla.

„Půjdeme si hajnout, zítra jdeš do školky. Hezky se rozluč.“

Vykročila směrem k Tristanovi.

„Děkuju za bonbony.“

„Není zač, princezničko.“

To označení ji zjevně naplnilo hrdostí, narovnála se a šla dát pusu tatínkovi. Omluvila jsem se a odešla se postarat o děti.

Přesunuli jsme se ke stolu. Položila jsem na něj mísu s těstovinovými písmenky. Jediná varianta, abychom mohli mít na talíři stejné jídlo všichni tři. V Tristanově zájmu přece bylo mít smysl pro humor. Jestli chce s Yanisem opravdu spolupracovat, musí být v obraze. Navzdory tomu jsem si dala záležet – do ohnivzdorné misky jsem vložila namletou šunku, cherry rajčátka kvůli barvě a parmezán pro zvýraznění chuti. Jako by se nechumelilo, dokonale jsem se ujala role hostitelky a servírování jídla jsem věnovala stejnou péči, jako kdybych podávala humra. Koutkem oka jsem sledovala Yanise, který měl co dělat, aby se nezačal smát. Přesto si on i Tristan, zaujatí pracovním rozhovorem, odpustili jakoukoli poznámku na adresu obsahu svého talíře. Pochutnávala jsem si – zbožňuju dětská jídla – a nakonec jsem se přitom ještě dozvěděla, čím se vlastně Tristan zabývá a co ho přivedlo do Lucovy kanceláře. Poté co několik let působil jako notář, se přeškolil na obchodníka s nemovitostmi,

a tak mohl být dost důležitým klientem. Yanisovi to upřesňoval takto:

„Ani v nejmenším nepochybuju, že všechno, co mi v případě téhle budovy navrhujete, se mi bude líbit. A jestli to bude fungovat, tak mám v plánu další, a to nepočítám ty, u kterých nejsem s pracemi na jejich rekonstrukci spokojený.“

„To se zmákně, důvěřuj nám.“

„Líbí se mi, jak se stavíš k prostředí a věcem. Mám k vám oběma důvěru, ale... ze všeho nejvíc mě zajímá práce, pod kterou jsi podepsaný ty.“

Tristan se otočil ke mně s rukou zvednutou v uklidňujícím gestu.

„To není nic proti vašemu bratrovi, Véro.“

Potřásla jsem hlavou, abych ho ujistila, že s tím nemám žádný problém. Usmál se na mě a pak znovu věnoval pozornost Yanisovi.

„Opravdu upřímně obdivuju nápady, se kterými jsi přišel, a to jsi ani nebyl přímo na místě. Nevím, kde se to v tobě bere, ale... klobouk dolů!“

Vrhla jsem pohled na Yanise. Ten se snažil nedat najevo hrdost – takové komplimenty neslýchá každý den.

„Co jsi dělal za školu, abys mohl tyhle schopnosti rozvíjet?“

Do háje... Proč mu musí vždycky někdo dávat tuhle vražednou otázku?

„Ehm... žádnou školu nemám. To, co umím, jsem se naučil na stavbách pozorováním a vyptáváním se těch chytřejších... Vidiš, nic, co by stálo za řeč.“

„Právě že stálo! V tom se pleteš. Ty nejsi žádná kancelářská myš a tohle já hledám.“

„To je dobrý!“ zvolal Yanis se smíchem a rukou si prohrábl vlasy. „Nechval dne před večerem! Já si gratuluju, že mám takovou ženu... vidiš, že je kouzelnice. Talíře jsou vyjedené do posledního sousta!“

„To je fakt, Véro, vy jste písmenkové těstoviny povznesla mezi delikatesy!“ navázal Tristan vážným tónem.

Vysvětlit se to dalo dvojím způsobem: buď si to vážně myslí, nebo si ze mě královsky utahuje.

„Hlavně mě nepřeceňujte,“ opáčila jsem.

Všichni tři jsme se tomu zasmáli.

„Naprosto upřímně musím říct, že mě to jídlo potěšilo. Připomíná mi to moje dcery, když byly malé.“

„Máte děti?“ zeptala jsem se napůl překvapeně.

Jeho chování k těm našim dokazovalo, že děti pro něj nejsou nějaká legrační vzácná zvířata. Věděl, jak si je získat.

„Dvě puberťačky, třináct a patnáct let.“

„Tak to nemusí být vždycky úplně jednoduché.“

„Mám je jenom na víkend jednou za čtrnáct dní.“

„To je mi líto, Tristane, nechtěla jsem...“

„V pořádku, Véro. Jejich matka a já jsme se rozešli už před lety. Měli jsme tolik vkusu, že jsme se navzájem nezabili. Takže všechno je, jak má být. Samozřejmě mi holky chybí, ale vím, že každodenní život zvládají líp s ní než se mnou.“

„Tak to před tebou smekám,“ poblahopřál mu Yanis. „Ani na vteřinu si neumím představit, že bych byl bez svých dětí.“

Nenápadně jsem Yanisovi položila ruku na stehno. Naše rodina pro něj znamenala všechno, byl by schopný spáchat nejhorší zločin, jen aby nás ochránil. Moc dobře jsem věděla, že Tristana k nám pozval na večeři hlavně proto, aby viděl děti, ještě než půjdou spát, i kdyby si s nimi měl vyměnit jen pár slov a dát jim pusu na dobrou noc.

„Naneštěstí nebo našťěstí si člověk zvykne na všechno,“ odpověděl mu Tristan.

Zdržela jsem se, abych na závěr večere nepředložila několik dní prošlé mléčné dezerty od Danette. Dobře to zastala káva a k ní čtvereček čokolády. Yanis otevřel druhou lahev vína a opět jsme měli plné sklenky. Pánové vstali od stolu. Můj muž ukazoval Tristanovi detaily renovace našeho bytu.

Nebylo to poprvé, co náš domov sloužil jako předváděcí koutek. Líbilo se mi, když se Yanis odpoutal a odcházel do svého světa. Tristan ho pozorně poslouchal a vypadal stále tak fascinovaný jeho nadšením. Pokud jde o jejich vzájemnou spolupráci, věci se daly dobře do pohybu a já jsem byla šťastná, cítila jsem, že Yanisovi leží na srdci, aby toho chlápka ohromil. Poté si přišli ke mně sednout k nízkému stolku.

„Musí být příjemné, když žijete v takovém prostředí,“ prohlásil Tristan směrem ke mně.

„To si ani nedovedete představit!“

Yanis vypil kávu jedním douškem. Pak se na mě spiklenecky podíval.

„Copak?“

„Prozradíme to Tristanovi?“

„Děláš, jako kdybych ti to mohla rozmluvit.“

Náš host na nás nechápavě pohlédl, netušil, co tím sledujeme, zjevně byl zvědav, co přijde. A ještě udiveněji se zatvářil, když Yanis vstal, vytáhl z úkrytu u okna zamaskované bidlo a zvedl ho až ke stropu v rohu místnosti. Když stáhl dolů výsuvné schody, Tristan zapomněl na zdvořilost, již se jeho chování vyznačovalo po celou dobu od jeho příchodu k nám, a zemdleně se propadl hluboko do křesla. A vytřeštěně zíral, jako kdyby se mu zjevil přízrak. Pak vstal i on a přistoupil k Yanisovi.

„Co je tam nahore?“
„Nebe!“
Vyprskla jsem smíchy.
„Náš pokoj,“ tlumočila jsem.
„Neuvěřitelné.“
„Pojď se mrknout.“
„Ne, Yanisi. Už takhle jsem se k vám vnutil víc než dost. Je to vaše soukromí.“
„Kvůli mně se nemusíte ostýchat, Tristane.“
„Jste si tím jistá?“
„Vždyť vám to říkám. A netvařte se, že nejste zvědavý.“

Usmál se na mě a následoval Yanise, který už stoupal vzhůru a radil mu, aby dával pozor a neublížil si. Pobídla jsem ho, aby šel nahoru, a zároveň jsem doufala, že jsem tam nenechala nic povarovat. Jak bychom v jeho očích vypadali...

Měla jsem čas v klidu si vypít kávu, všechno sklidit, zapnout myčku, a dokonce připravit dětem věci na zítřejší ráno. V bytě bývalo zřídka tak uklizeno – alespoň po povrchu – jako ten večer. Nakonec tyhle přepadovky s návštěvami měly něco do sebe. K uším mi doléhaly zdušené hlasy a Yanisův smích přímo nad mou hlavou. Když slézali z našeho hnízdečka, právě jsem přicházela od dětí, kde jsem byla na kontrole, jestli už

všechny spí. Tristan odmítl sklenku, kterou mu Yanis nabízel.

„Už vás nechám v klidu. Víím, jak vypadá ranní vstávání, když jdou děti do školy. Véro, děkuju za vaši pohostinnost. Strávil jsem skvělý večer.“

„Rádo se stalo. Jestli jste pokročil v úvaze, že byste mohl s Yanisem spolupracovat, pak jsem nadšená.“

Na tváři se mu objevil úšklebek, který se dal vyložit jako úsměv, značící pro Yanise ujištění. Doprovodili jsme ho ke vstupním dveřím bytu.

„Domluvíím s Lucem harmonogram, abychom se k tobě mohli přijet podívat přímo na místo,“ řekl mu Yanis na prahu.

„Budu se těšit na zavolání.“

Obrátil se ke mně a podal mi ruku.

„Na shledanou, Véro, ještě jednou děkuju.“

„Možná zase někdy.“

„To doufám.“

S Yanisem si na znamení spojení vyměnil chlapský úder pěstí a seběhl schody. Jakmile se za ním zavřely dveře, můj muž přešel doprostřed obývací místnosti a několikrát si rukama prohrábl vlasy. Pak si shodil boty a ponožky. Přistoupila jsem k němu. Otočil se o sto osmdesát stupňů, uchopil mě v pase a zatočil se se mnou. Se smíchem jsem se mu pověsila na krk.

„Vypadáš šťastně!“

„To je *ten* klient, na kterého jsme čekali, cítím to!“

Byl napjatý na nejvyšší míru.

„Postav mě na nohy, motá se mi hlava.“

Vyhověl mi a hned mě začal drtit v náruči.

„Aspoň jemu se líbí, jak pracuješ, v jednom kuse na tebe pěl chválu. Muselo to přijít, tím jsem si byla jistá. Jsem na tebe tak pyšná.“

„Mám nápad... bude to něco jako sázka v pokeru... Nesmím to prošvihnout...“

Uchopila jsem jeho tvář do svých rukou a zahleděla se mu přímo do očí.

„Povede se ti to, jsem o tom přesvědčená.“

„Co si myslíš o Tristanovi?“

„Já s ním pracovat nebudu! Ale jestli tě zajímá můj názor, vypadá seriózně a hlavně ti věří. A to mi úplně stačí.“

S úsměvem mi přitiskl čelo na čelo. Dala bych nevim co za to, aby mu ten výraz důvěry v sebe a v budoucnost zůstal.

„Běž nahoru, přijdu za tebou.“

Když Yanis vešel do koupelny, zrovna jsem končila s odličováním. Stoupl si za mě, položil si bradu na mé rameno a prostřednictvím odrazu zrcadla se mi díval přímo do očí. Na čele měl ustaranou vrásku.

„Na co myslíš?“

„Doufám, že tvůj bratr pochopí, jaký má ten projekt význam.“

„Proč by to podle tebe neměl chápat?“

„Znáš ho... Jakmile ho vytáhneš z jeho pohodlné zóny, bude se snažit vycouvat.“

„Najdeš argumenty, abys ho přesvědčil.“

„Jo, jistě.“

Během okamžiku jsem se sama sebe ptala, jestli se do toho úsměvu nenutí. Ale Yanis nedokázal lhát ani cokoli zastírat. Věděla jsem, že to mezi nimi není každý den procházka růžovou zahradou, a ze všech sil jsem doufala, že se na novém projektu shodnou. Lehla jsem si a pozorovala, jak odhazuje svoje věci do všech koutů pokoje. Potom vklouzl pod peřinu a zhasl světlo, přitáhl si mě na prsa a spokojeně si povzdychl do mých vlasů. O několik minut později začal chrápat. Přitiskla jsem si jeho paži pevněji kolem pasu a nakonec jsem se propadla do spánku.

~ 3 ~

Yanis

Cítil jsem, jak mě při pohledu na moji ženu v jablkově zelených šatech, dojemně krásnou, když se kolem nás během snídane otáčela, naplňuje dobrá nálada. Ranní cesta s dětmi do školy, to byla moje parketa. Aspoň měla Věra trochu času pro sebe a mohla v klidu zůstat doma. Pro mě to zase byla příležitost popovídat si se svými kluky a pomazlit se s Violette, kterou jsem měl na ruce, a přitom se vyhnout kázání, že ji příliš rozmazluju. Věra má tak co mluvit – než děti vyrazí do školy, sama je vždycky zasypává polibky.

Vyskočil jsem ze stoličky.

„No tak, děti, honem, hodíme sebou! Nebo přijdeme pozdě.“

Náš spolehlivý, snaživý Joachim s aktovkou na zádech už stál u dveří. Ernesta jsem musel honit, popadl jsem ho v letu a polechtal.

„Nech toho, Yanisi! Nestresuj ho,“ napomenula mě Véra, která ještě česala Violette.

Jak to dcerka provedla, že si během pěti minut, než si vypila čokoládu, stihla rozpustit vlasy svázané v culíku? Ženy, včetně malých děvčátek, pro mě zůstanou tajemstvím. A to se mi líbilo.

S Vérou se nám nakonec povedlo vystrčit naše tři děti z bytu na chodbu. Otočil jsem se k ní – opírala se o zárubeň dveří. Dívala se na mě a rty se jí roztáhly do širokého úsměvu.

„Hezký den,“ řekla mi příjemným hlasem.

„Jdeš na oběd s Charlotte?“

„Je úterý!“

„Jasně... Tak ahoj večer.“

Políbil jsem ji, trochu intenzivněji než jindy ráno, dnes jsem potřeboval kuráž. Pak jsem jí do ucha pošeptal naši větičku: „Ta hudba mi stále zní v hlavě.“ Smála se, ještě když se za námi čtyřmi zavíraly dveře výtahu.

Ten den jsem si nevzal auto, potřeboval jsem se do cíle prokličkovat svou starou motorkou. Koupil jsem si ji jako dárek za jednu z prvních výplat. Dárek za všechny prachy, jen co je pravda, zdechli-

na, kterou jsem musel probrat k životu. Nedokázal jsem se od ní odloučit. Od narození Joachima mi přitom už nebyla skoro k ničemu. Když mě párkrát napadlo, že bych ji mohl prodat, Véra mě bez velkých potíží přiměla, abych od toho ustoupil, věděla, že na ní visím. Na dvou kolech jsem vyrážel, jen když jsem měl den, kdy jsem se přesunoval mezi více stavbami. Byla to dobrá omluva. Dneska jsem to dělal kvůli tomu, že jsem měl nervy. Když jsem dnes zatlačil do dveří kanceláře, věděl jsem, že k tomu mám tisíc důvodů. Nevím, jak to měl Luc se vstáváním, ale v týdnech, kdy neměl dvojčata, přicházel do práce ráno v sedm a makal, nebo bych měl spíš říct, že ležel v těch svých zbožňovaných ležstrech. Administrativa, zákony, katastr a tak dále, to bylo jeho. Nic pro mě. Na můj příchod nereagoval. *Dobrý den, vespolek*. Snil jsem o tom, že to tam pořádně provětrám a zbavím prachu, ale bylo to zhola nemožné, neměl jsem do toho co mluvit. Udělal jsem si dvojitou kávu. Můj švagr byl takový škrt, že odmítl investovat do kávovaru na espresso, marně jsem mu vysvětloval, že není nad dobrou image u klientů, nedalo se s tím nic dělat. „Za to, že jim děláme kafe, nás neplatí.“

„Ahoj, Lucu!“ zahalekal jsem zvesela a zasedl ke svému pracovnímu stolu hned naproti němu.

„Jo,“ zabručel. „Nazdar.“

Bude to dlouhý den. Jeho nálady se mi dařilo snášet čím dál hůř, stejně jako jeho úzkoprsost. Nešel do žádného rizika, spokojoval se s tím, co je, nesnažil se rozšiřovat naše pole působnosti. Už to bylo aspoň pět let, co mě naposled poslal na rajcovní projekt, kde jsem se mohl vyřádit. O uspořádání prostor kanceláře se zajímal minimálně, a tak mě pověřil založením vinného baru. Nedokázal se rozmáchnout, soustředil se na drobnosti. Předestřel jsem mu projekty budovy, kterou jsme navštívili předchozího dne. Za celou schůzku neotevřel ústa, a to mě namíchlo. Vůči Tristanovi, který si přehodil nějaké jednání, aby se Lucovi přizpůsobil, jsem se cítil opravdu trapně. I tentokrát jsem se všemožně snažil odvést pozornost od jeho mlčenlivosti a chování leklé ryby. Přesto jsem doufal, že si můj budoucí klient všiml, že to z mé strany nebylo předstírané. Měl jsem k němu relativně důvěru po té večeři u nás doma. To byla pro mého milého švagra další příležitost, aby se do mě pustil, když se to dozvěděl. „Žádné kamarádíčkování s klienty, Yanisi! Kolikrát ti to mám říkat? Tvoje neprofesionální chování už mě opravdu unavuje!“ vmetl mi do tváře, jako bych byl nějaký čtyřletý klučina, který provádí jednu kravinu za druhou.

„Nechám tě na těch projektech makat sólo,“ oznámil mi, ani se neobtěžoval věnovat mi pohled.

Vytřeštil jsem oči. To bylo příliš krásné, aby to mohla být pravda.

„Ty nechceš, abychom to dělali oba dva?“

„Mám teď důležitější věci na práci. Věřím, že jsi toho schopný. A pak, jsou to jenom návrhy. Jestli se to všechno zkonkretizuje, projekty za tebe dotáhnu. Prostě na tebe spoléhám, abych tím neztrácel příliš času.“

Přesně to jsem si myslel. Znovu mě srážel. Jeho blahosklonnost byla nesnesitelná, sevřel jsem pěsti. Pracovali jsme spolu už víc než deset let a troufám si tvrdit, že jsem nikdy nepochybil. Očekával ode mě kreativitu, kterou sám neměl, a moji řemeslnickou způsobilost, dával jsem mu všechno, bez obav. Ale poslední dobou mi věčně připomínal, že on je šéf, ten, kdo mě platí, kdo má diplom a vzdělání. Já jsem byl dobrý na nejrůznější pomoc na stavbách, staral jsem se o průběžný dohled a zajišťoval, aby se *pánovy* plány do písmene dodržovaly. A když už jsem vedl nějaký projekt, nikdy to nebylo od A do Z, Luc si vždycky uměl najít způsob, jak ho upravit, a mému mínění dopřával sluchu čím dál míň. Až doposud jsem byl loajální, ani ve snu mě nenapadlo, že bych se mohl poohlédnout po něčem jinde.

„Yanisi, je nějaký problém?“ zeptal se mě.

„Ne, není,“ odpověděl jsem a zaťal zuby.

Místo abych mu dal pěstí do nosu – bůh ví, že jsem se užíral –, makal jsem ze všech sil. Tristanův projekt byl příležitost, na kterou jsem čekal, abych Lucovi dokázal, že jsem schopný, že umím dělat a že by stálo za to, aby se firma rozrostla.

Zbytek týdne jsem dřel jako kuň. Dny mi připadaly až příliš krátké. Výsledkem té štvance bylo, že na Tristanově projektu jsem pracoval až večer doma. Pro mě a pro Věru to nebylo ideální, ale na druhou stranu jsme měli jistotu, že se neobjeví Luc a nebude se mi hrabat v plánech předtím, než je dokončím, a nebude poslouchat moje telefonické hovory. Neměl jsem k němu důvěru, byl schopný mě kdykoli z toho úkolu stáhnout. V ženě jsem měl nezlomnou oporu. A i když jsem nebyl stoupencem nošení práce domů, radost, že ji mám dva metry od sebe, mi nebyla proti mysli, málem jsem si připadal jako umělec se svojí múzou. Sledovala mě s časopisem v ruce, natažená na pohovce. A pak občas vstala, šla si mi sednout na klín a pozorovala mě při práci.

„To, co připravuješ, je teda dílo. Tím toho chlapa omráčíš!“

„Zaklepej to na dřevo.“

„Co tomu říká Luc? Ukázal jsi mu to? Ten z toho musí bejt hotovej!“

Uhnul jsem pohledem. Už měsíce jsem jí lhal, když jsem jí tvrdil, že je to mezi mnou a jejím bratrem lepší. Nesnesl jsem představu, že si bude dělat starosti kvůli nějakým klukovinám, způsobeným chlaskou ješitností na obou stranách. Bral jsem to na sebe a hrál si na kejvala, který s ničím nemá problém, i když jsem měl co dělat, abych se udržel a nevybuchl.

„To nevím,“ připustil jsem nakonec rozpačitě.

„Jak to, že nevíš?“

„Do smlouvy s Tristanem mi nemá co mluvit, ani do toho, jak věci vidím a co dělám. Jinak mě začne fízlovat,“ uklouzlo mi, aniž jsem si to uvědomil.

Uchopila mou tvář oběma rukama a přinutila mě, abych se jí díval přímo do očí.

„To snad ne, děláš si legraci, nebo co? Proč ses mi o tom nezmínil?“

„Tak vážné to není.“

„To teda je!“

Seskočila mi z klína, začala se točit kolem dokola a mávat přitom rukama na všechny strany. Když se Věra rozčilovala, bylo na co se koukat... Z pusy se jí linul neustávající proud slov, prskala, láteřila a předváděla neuvěřitelnou mimiku. Při pohledu na ni ze mě spadlo napětí, ale zároveň jsem litoval, že jsem toho řekl víc, než jsem měl. Jsem to ale vůl! Nasadil jsem jí brouka do hlavy. Věra byla horší než

lvíce, která brání svoje mláďata, a já jsem byl součástí smečky, což se mi do určité míry vlastně líbilo.

„Nemá právo takhle se k tobě chovat! Chová se jako Napoleon! Ty nejsi žádný jeho sluha ani poskok. Ne, ale vážně! Já mu dám!“

„No tak, no tak! Uklidni se!“

„Ani mě nenapadne!“

Stoupl jsem si proti ní a ruce jí položil na ramena, aby sebou přestala šít. Zatvářila se našťvaně.

„Nepřipadá v úvahu, aby ses do toho pletla. To není tvoje věc, tohle se tě netýká! Nepotřebuju, abys mě hájila. Jsem přece chlap,“ dodal jsem a pěstí se udeřil do hrudi v naději, že ji rozesměju.

„Ale...“

„Žádné *ale*. Nech mě, abych si to vyřešil. Zítra zajdu s Tristanem na kafe, je zvědavý na to, co chystám. Mezitím mu hodím nějakou kost, aby měl co hlodat. Jestli zabere, bude to pro tvého brácha další argument, aby měl ke mně trochu víc úcty.“

Vrhla se mi kolem krku a silně mě stiskla.

„Slib mi, že už přede mnou nebudeš nic tajit. Opravdu jsi mi o tom měl říct.“

„Ano... slibuju. Ale o nic nejde, přísahám.“

„Yanisi, já nežertuju! Vždycky jsme se drželi pravidla, že jakmile spolu přestaneme mluvit, je to začátek nepřijemností. Navíc jde o problémy s prací!“

~ ~ ~

Měl jsem dost vyřizování, a tak jsem motorku zaparkoval na prostranství před nádražím Saint-Lazare. Mezi dvěma schůzkami v té čtvrti jsem se měl setkat s Tristanem v kavárně Starbucks pod arkádami – samozřejmě bych preferoval nějaké bistro, ale náš zákazník, náš pán měl k dispozici jen hodně málo času. Čekal na mě před vchodem. Ten chlápek, na jedné straně strohého zevnějšku a na první dojem trochu chladný, obchodník v obleku a kravatě, se mi zamlouval. Byl to sympaták se smyslem pro humor, jak jsem předpokládal, stačilo najít klíč, aby se hodil do pohody. Kolemjdoucí si ho prohlíželi. Na tom nebylo nic divného, na sto honů z něj byly cítit prachy a vliv, a přitom to nepůsobilo nepříjemně ani nemístně. Taky jsem zaznamenal, že ho ženy nenápadně okukují, ale on to odbývá rychlým pohledem. Nakonec si mě všiml.

„Dobrý den, Yanisi,“ řekl a stiskl mi ruku. „Díky, že jsi přišel takhle narychlo.“

„Prosím tě, je normální, že jsi netrpělivý. Tak si to kafe dáme!“

Pousmál se a vešel přede mnou do toho chrámu drahé, a přitom mizerné kávy. Sám si objednal pití nevyslovitelného názvu italského původu, čímž mě notně rozesmál. Netušil proč, a já mu přece nemohl říkat, že jsem tam prvně v životě. S radostí jsem zjistil, že mají espresso. Na druhou stranu jsem

se postaral, abychom neseděli uvnitř. Mezi čtyřmi zdmi bych se totiž udusil. Nechal jsem ho, aby mě následoval na jakousi imitaci zahrádky, kde jsem předtím zahlédl volný stůl.

„Tak co, jak se to rýsuje? Máš pro mě něco nového?“

„Zítřka večer s Lucem proberu formální rámec a nejspíše v pondělí bys od nás dostal návrh smlouvy.“

„Copak Luc na tom s tebou nedělá?“ zajímal se právem.

Co jsem mu na to měl odpovědět?

„Prozatím mi svěřil, abych to celé rozjel, ale nemusíš se obávat, bude to mít znalecké jištění.“

„Já se neobávám. Lucův názor pro mě není rozhodující, zajímá mě ten tvůj. Že se o to budeš starat ty, mi naprosto vyhovuje!“

Bylo fajn, že jsem padnul na někoho, kdo má ke mně a priori důvěru. Usmál se na mě.

„Přestaň mě napínat a prozrad' mi něco konkrétního z toho, co se mi chystáš nabídnout. Já na ten barák náramně spoléhám.“

„To jsem pochopil.“

A tak jsem spustil. Už léta znám dva společníky, kteří se teď poohlížejí po budově, která by mohla sloužit jako obchodní centrum. Ti chlapi dělali byznys ve sféře nočního života a teď se snaží

podnikatelsky usadit. Jsou to megalomani a nebojí se ničeho, trochu jako já, navíc mají řůru peněz, alespoň podle toho, co se říká. Luc ale vždycky dělal všechno pro to, aby pro ně nemusel pracovat. Vzpomněl jsem si na ně hned, jak Tristan začal s popisem objektu, který koupil. Když jsem to pak viděl v reálu, věděl jsem, že jsem našel dobré místo. Dal jsem jim vědět a obeznámil je s možnostmi stavby. Od té chvíle zaujali startovní pozici a s představou, že se to v září nebo říjnu otevře, byli připraveni s Tristanem z fleku podepsat nájemní smlouvu a zahájit práce. Diskrétně mi prozradili, co dají za renovaci toho místa. Na tomhle jsem makal jako blázen. Během té půlhodiny, co jsem se mu všechno snažil vyložit, Tristan ani nepípnul. Však jsem mu na to ani nedal prostor. Znal jsem se, když jsem se rozjel, svým nadšením jsem se dokázal natolik strhnout, že jsem proti tomu nic nezmohl ani já sám. Zároveň jsem se snažil krotit a zvažovat, jak mu to vysvětlit, a přitom zbytečně neříct přespříliš. Přesto jsem se neudržel a vyzradil toho nakonec víc než dost, natolik mě ten projekt přesahoval. Vypadal čím dál vážněji, tak už jsem raději zmlknul.

„Takhle to vypadá v hrubých obrysech...“

Trochu se zabořil do židle, zahleděl se do dálky a neřekl nic. Jeho reakce mě tak rozhodila, že jsem

dostal chuť na cigaretu. Něco takového se mi nestalo už hodně dlouho. Véra ani já jsme si nezapálili už pět let. Jednou jsme se pro tu myšlenku nadchli a vyhráli sázku, i když to nebyla žádná legrace...

„Yanisi,“ promluvil Tristan nakonec a zabořil mi pohled do očí. „Můžeš to brát tak, že tu smlouvu jsi vyhrál s velkým předstihem před všemi ostatními. Právě ty.“

Měl jsem pocit, že se mi to jenom zdá.

„Počkej, počkej, přibrzdi. Ještě se musí vyřídit nějaké formality.“

„Zdá se, že v jednání se všemi partnery jsi pokročil dost daleko. Mám před sebou hodně ambiciózní projekt a nájemníky, kteří na sebe chtějí vzít náklady spojené se stavebními úpravami. Nevidím nic, co by mě mělo odradit. Přesvědčil jsi mě.“

Vrhl pohled na hodinky.

„Musím letět. Detaily vyladíme, až si zavoláme v pondělí. Už se nemůžu dočkat, až spolu my dva a samozřejmě Luc začneme makat. Naplánuj co nejdřív schůzku a připravíme nájemní smlouvu.“

Vstal, já se taky zvedl, přece jen úplně grogy.

„Děkuju ti za důvěru.“

„Pozdravuj ode mě svoji ženu.“

„Spolehni se.“

Už jsem byl celý netrpělivý, až jí tu novinu oznámím.

„Jakmile se to spustí,“ pokračoval, „přijdete ke mně na večeři, to je maličkost.“

„S velkou radostí. Hezký víkend.“

Otočil se na podpatku a rychlým krokem odešel. Musel jsem se držet, abych nevyrazil vítězný pokřik. K motorce jsem to vzal přes celé náměstí poklusem. Cestovka byla kousek odtamtud, přece se nepřipravím o potěšení oznámit to své ženě formou předpremiéry.

Jen o deset minut později jsem zatlačil do dveří. Dokonce jsem ani nepozdravil Věřinu kolegyni a už vůbec ne její klienty. Hnal jsem se rovnou k jejímu stolu.

„Yanisi! Co tady děláš?“

Ani jsem se nestačil nadechnout, abych jí odpověděl. Místo toho jsem ji popadl za ruce a přiměl ji, aby si stoupla. Pak jsem ji uchopil kolem pasu a roztočil se s ní. Rozesmála se.

„Co se děje? Vysvětli mi to!“

„Dostal jsem tu smlouvu!“

Postavil jsem ji zpátky na zem.

„Ne! Vážně?“ naléhala a do koutků očí se jí tlačily slzy.

„Tak kdo je nejsilnější?“

Vrhla se mi kolem krku a tak prudce mě stiskla, že mě málem uškrtila, ale mně to bylo jedno. Zasy-

pala mi tvář a krk nesčetnými polibky a opakovala pořád dokola, jak mě miluje. Pak jsme zaslechli nenápadné odkašlání. Zasmál jsem se jí do vlasů.

„Už vám ji vracím,“ oznámil jsem jejím zákazníkům.

Šílený radostí a rozrušený na nejvyšší míru jsem na ni vrhl poslední zamilovaný pohled.

„Večer bude šampaňské!“

Nazítří koncem pracovního dne jsem byl pořád jako puštěný ze řetězu. Bylo kolem sedmé a každým okamžikem se pro mě měla stavit Véra. Během odpoledne mi poslala esemesku, abych nechodil domů, že mě vyzvedne v kanceláři. Napadlo mě, co nám asi připravila: večer ve dvou bez dětí, v garsonce.

Tahle garsonka mi byla domovem od mých devatenácti, dokud jsme si s Věrou nekoupili náš byt. Měl jsem to s ní trochu jako s tou motorkou, nikdy jsem se od ní nedokázal odloučit a už vůbec pronajmout ji neznámému člověku. Na těch několika metrech čtverečních ve dvoře domu, kde jsem vyrostl, měl otec kutilskou dílnu v době, kdy jsem byl dítě a pak ještě puberták. Rodiče neměli prostředky na koupi bytu, tak se spokojili s kumbálem, který byl součástí domu, protože otec byl přesvědčen, že to za to stojí.

Teprve když jsem dospěl, jsem pochopil, že do něj kvůli mně vložili všechny úspory. Měli mě pozdě a byl jsem jedináček. Rodiče se ke mně chovali úžasně, chápavě a ve všem mě podporovali. Za to, kam jsem se dneska dostal, vděčím hlavně jim. Na základce jsem se k smrti nudil, na lyceu ještě víc, chodil jsem tam proto, že to bylo třeba. Jednou si mě naši zavolali do kuchyně. Seděli u stolu, mamka se na mě něžně usmívala jako vždycky a táta si vzal slovo. Řekl mi, abych neztrácel čas a věnoval se jenom tomu, čemu doopravdy chci. Dodal, že udělají všechno pro to, aby mi pomohli, protože nejvíc jim záleží na tom, abych byl šťastný a rozvíjel se v tom, co mě baví. Zeptal jsem se ho, jestli by se za mě mohl přimluvit, aby mě vzali někam na stavbu, jedno kam, chtěl jsem se naučit používat k práci ruce, i když už jsem to v té době docela slušně uměl. Když jsem nebyl zavřený v otcově dílně, trávil jsem čas renovováním našeho bytu a výrobou nábytku. Následující roky, to jsem furt makal na stavbách, jsem se potkával s jedním sympatickým klukem, který mě naučil novou disciplínu, dokonce se mi poštěstilo, že mě architekt, co si všiml, že mám docela vyhraněný smysl pro řešení prostředí, seznámil v hrubých obrysech s technikou používanou na rýsování stavebních výkresů a naučil mě, jak ještě líp pojímat prostor. Za tři roky mi dal táta

klíče od své dílny, abych se tam nastěhoval a získal nezávislost. Upravil jsem si to tam tak, že jsem si z té malé místnosti vytvořil bytček a všechno si udělal sám, elektriku, instalatérské práce, sádkartony i nábytek. Říkal jsem mu „garsonka“. Přesto jediná žena, která tam kdy přespala, byla Véra. Vzal jsem ji tam na naši úplně první noc. Když jsme se rozhodli, že tam spolu budeme bydlet, přišla s kufrem. Odešli jsme odtamtud, až když se narodil Ernest. Dneska jsme ji používali hlavně k ukládání nábytku. Občas tam moje žena zaskočila uklidit a pak jsme tam strávili noc jenom sami dva. Napadlo mě, že tohle hodlá provést i tenhle večer. Byla to naše svatyně, a když jsem tam vzal děti, tak i herna.

Najednou jsem byl celý nedočkavý, až přijde. Abych mohl Tristanovi s osmačtyřicetihodinovým předstihem poslat smlouvy, zbývala mi už jen validace od Lucovy kanceláře. Ještě to dopoledne jsem mu jako dobrý pěšák poskytl ke kontrole kompletní dokumentaci. Tím, co dělám, jsem si byl jistý, e-mail byl připravený k odeslání.

„Yanisi, měl bys dvě minuty?“ zeptal se mě Luc od protější strany stolu.

Zvedl jsem nos od svého počítače. Když jsem uviděl jeho výraz, jaký míval ve špatných dnech, sevřela mě úzkost.

„Poslyš, prošel jsem tu složku, kterou jsi dal dohromady... Není to špatné.“

Zvedl jsem se ze stoličky. Bylo to silnější než já, úplně mě dostal.

„Není to špatné? Klient je připravený to podepsat ještě před prostudováním závěrečného shrnutí, a ty mi říkáš, že to není špatné!“

„Možná je připravený to podepsat, ale já ne.“

„Mohl bys být konkrétnější?“

Stoupl si, obešel pracovní stůl a postavil se přede mě. Radši jsem couvl. Svraštil obočí.

„Počkej, Yanisi. Jak víš, že je připravený podepsat?“

„Včera jsem se s ním viděl. Šli jsme na kafe.“

Zavrtěl hlavou.

„To se nedá brát úplně vážně...“

„To je dobrý!“ rozčilil jsem se. „Odpověz mi na otázku. Proč mi říkáš, že to nepodepíšeš?“

„Ten projekt, co jsi pro toho chlápka připravil, si nemůžeme vzít na triko, je to pro nás příliš velké sousto. Vím, že sis pořádně máknul, udělal jsi spoustu slušné práce, protentokrát... Ale ta jeho stavba mě nikdy nelákala. Nechce se mi pro něj dělat a ty dva šejdíře, co jsi sehnal, nechci ani vidět.“

A jako by se nechumelilo, klidně se vrátil na svoje místo a sklonil se zase nad svoje výkresy.

„Lucu, to si ze mě střílíš? Uklidni mě, že jenom vtipkuješ.“

„Ani v nejmenším,“ opáčil a ani se na mě neráčil podívat.

To bylo příliš.

~ 4 ~

Véra

„Ty seš pěknej vů!“ zaslechla jsem Yanisův zvýšený hlas, když jsem otvírala dveře kanceláře.

Spěšně jsem vešla dovnitř a uviděla Luca, jak vztekle vstává ze židle. Můj muž se k němu blížil se sevřenými pěstmi.

„Co se to tady děje?“ zaječela jsem.

Nečekala jsem na odpověď a zamířila k Yanisovi, který se chystal bratra udeřit. Yanis byl schopen jednat impulzivně.

Položila jsem mu ruku na hrud', abych ho zadržela. Díval se na ni a pak se pohledem zastavil v mých očích. Zděšeně jsem zírala na jeho tvář, ze které vyzařovala bolest, zuřivost a deziluze. Bolelo mě to za něj. Nikdy jsem ho neviděla v takovém

stavu. To, čeho jsem se už dlouho obávala a co jsem si nechtěla přiznat, bylo tady.

„Yanisi, mluv na mě.“

„Tvůj brácha je nadutec!“

Jeho hlas, obvykle měkký, nebyl nikdy tak tvrdý, tak břitký.

„Urážky a silná slova, ty máš po ruce hned,“ posmíval se Luc. „Dospěj trochu. Aspoň jednou se chovej jako profík! A přiznej si jedno, možná jsem nadutec, ale aspoň mám nějakou soudnost, na rozdíl od tebe.“

„Jak to můžeš říct?“ nesouhlasila jsem a čím dál obtížněji se snažila Yanise udržet.

„Véro, neplet se do toho. Tohle je pracovní věc mezi tvým mužem a mnou,“ odpověděl mi bratr rázně.

Cítila jsem, jak se pod mýma rukama Yanisovi napnuly svaly.

„Nech mě, abych si to vyřídil,“ pošeptal mi.

Jak to mohli dopracovat až sem? Luc a Yanis byli jako bratři, jistě velmi odlišní a občas se i pohádali, ale ne tak, aby došlo na facky. Yanis před několika dny udělal narážku, jako by mezi nimi byl nějaký skrytý konflikt, ale zamlčel, že je to tak vážné. Proč mi o tom neřekl víc? Jak dlouho se tahle situace zhoršuje?

„Tenhle projekt nás může stáhnout na dno,“

pokračoval Luc a už si mě vůbec nevšímal. „Ale ty máš velké oči, nic nevidíš, nic ti nedochází! Jsi nezodpovědný, Yanisi. Vždycky jsi takový byl a vždycky budeš.“

„A ty jsi co? Pisálek! Přízemní a ještě k tomu skrblík. Nejsi schopný čelit výzvám ani popustit uzdu fantazii!“

„Musím se starat, aby se podnik točil a bylo na platy včetně toho tvého!“

„Navíc jsi malicherný. Myslíš si, že jsem na tom Tristanově projektu makal jako magor jenom tak? Nebudu ti lhát, chtěl jsem ti předvést, že to dokážu. Ale ještě víc mi šlo o firmu, protože by nám to dodalo víc prestiže a významu ve vztahu ke konkurenci! Pokus se vidět trochu dál než na špičku vlastního nosu! Jako obvykle ses měl spokojit s tím, že se aspoň mrkneš na to, co jsem udělal.“

„To se pleteš! Řekl jsem ti, že to není špatné, ale že je to nereálné. Máš moc velké oči!“

„A ty nemáš koule! Trochu odvahy, do prdele!“

„Odvaha s tímhle nemá nic společného a navíc to, co po nás ten chlap chtěl, mě nikdy nezajímalo.“

„Tak proč jsi mě nechal, abych na tom dřel jako barevnej?“

„O nic jsem se tě neprosil. Ale ty ses nechal strhnout jako vždycky, neráčil jsi mě poslouchat ani si